

Deel 3 : Béarn – Balaïtous

18/07/2007 : Dag 14 : Lescun – Ibon de Acherito

Vertrek : 8u40

Aankomst : 14u30

Wandeltijd : 4u15(+0u35)

Afstand : 14km

Klimmen : 1120m (+230m)

Dalen : 65m (+230m)

's Nachts regende het nu en dan en bij het opstaan, om 6u30, was het zicht nogal beperkt door de mist die het dal vulde.

Haast hadden we niet want ik had een vrij korte klimetappe tot rond de grens gepland om Joris en Goedele het ritme wat te pakken te laten krijgen. Pas rond 8u40 was alles helemaal ingepakt en konden we vertrekken. Ik at het laatste halve stokbrood helemaal op tijdens de openingskilometer.

Het was een ochtend zonder al te veel geschiedenis. We liepen via het asfalt tot Pont de Masoua en daarna over een grindwegje tot een groot groen plateau, waar we stilaan de Cirque d'Ansabère betraden. Daarna ging het over een pad door het bos wat steviger, maar met brede zigzags, omhoog naar de Cabanes d'Ansabère. Er was al die tijd geen bal te zien. Ik had er een beetje een slecht gevoel bij. Op voorhand had ik enorm uitgekeken naar dit stuk in de schaduw van de indrukwekkende Aiguelles d'Ansabère en nu bedroeg het zicht minder dan 50m. Geen Aiguelles dus.

Joris en Goedele klommen meteen goed en we gingen vlotjes omhoog tegen 380m/uur. Ondanks het feit dat we allemaal eten voor zes dagen in de rugzak hadden zitten.

We wouden pauzeren aan de Cabanes d'Ansabère, waarover ik heel wat positiefs had gehoord. De vriendelijke bergier is blijkbaar voltooid verleden tijd.

Nu werden we verwelkomd door een nors exemplaar, maar vooral door z'n 2 verschrikkelijk agressieve honden, waarschijnlijk Rottweilers. Ik en Joris konden een aanval nog met onze wandelstokken afslaan maar Goedele kreeg een knauw in de bil. Een diepe, bloedende wonde. Snel 100m doorgelopen en dan goed ontsmet. Hopelijk was het misbaksel ingeënt tegen hondsdolheid. Na enig overleg besluiten we door te lopen en in het eerstvolgende dorp een dokter op te zoeken.

En zo ging het in de mist steeds verder omhoog. Een grote kudde schapen begeleid door twee honden lieten we maar helemaal passeren (de schrik zat er echt wel in). Plots stonden we aan de oever van het minuscule Lac d'Ansabère. Teveel mist om de overkant ervan te zien, ook al kon dat nauwelijks twintig meter verderop zijn.

Aan beide kanten van het meer leek een pad verder omhoog te lopen maar in de mist konden we natuurlijk niet zien waarheen. Op basis van de kaart verkozen we de westelijke optie.

Een klein halfuur later, zo rond de klok van enen, stonden we op de grenskam.

En het wonder geschiedde.

De mist die langs de Franse hellingen omhoogkroop werd door een forse zuidenwind terug Frankrijk ingeblazen.

Spanje en z'n kalkstenen toppen baadden in de brandende middagzon. In Frankrijk torenden de pieken van de Cirque d'Ansabère net boven de dampende wolkenpot uit. Ik was geëmotioneerd door dit prachtige tafereel.

Nog een topje op de kam meegepikt en dan op de col een pauze gehouden.

Daarna begonnen we aan het laatste stukje naar het Ibon de Acherito. We waren in de mist allicht op een spoor terechtgekomen dat te ver naar het westen de kam bereikte want nu moesten we à l'improviste een stukje door het lange gras op het echte pad terug op te pikken. Nog een onopvallende kam over en daar lag in de diepte het paradijslijke Ibon de Acherito, ook wel Lac de la Chourique

genoemd. Aan de N- en de O-zijde werd het omzoomd door quasi verticale kalkstenen bergwanden. In het water zaten prachtige kleurschakeringen. We daalden af en zochten een plekje voor de tent aan een kleine alluviale vlakte aan de noordzijde van het meer, onder de Pic du Lac de la Chourique. De opbollende cumulusbewolking kondigde mogelijk onweer aan. We zwommen in het meer, dat van temperatuur best nog wel aangenaam was, en maakten er een luie middag in de zon van. Vakantiegevoel, zeg maar.

21u30. Het is zover. Ik ben stapelzot op de Pyreneeën! Na een uitgebreid avondmaal vertrok ik rond 19u30 alleen naar het colletje net ten westen van de Pic du lac de la Chourique. Vandaar dan nog heel even de grenskam naar het westen om zo naar een topje op de kam tussen de Cirque d'Ansabère en de Cirque de Lariste toe te klauteren. Ik deed er zo'n twintig minuten over vanaf het meer.

Tranen sprongen in de ogen bij wat ik te zien kreeg.

Een mer de nuages lag uitgespreid over heel Frankrijk, de zakkende zon over de toppen van de Cirque d'Ansabère wierp donkere schaduwen over deze hagelwitte deken. Ver in de diepte blonk het Lac d'Ansabère nog net in de zon. Er stond een tentje aan het meer. In het oosten kreeg ik een verrassend zicht op de Pic du Midi d'Ossau.

Ik zat erbij en keek ernaar.

Over de grenskam liep een vaag pad en het is allicht mogelijk om van de Col d'Ansabère rechtstreeks naar dit punt door te steken en zo af te dalen naar Ibon de Acherito. Moet een prachtige hoge route zijn.

Ik nam nog enkele fototjes die dit wonderlijke beeld hopelijk toch een beetje kunnen weergeven, eenmaal terug in België. Graag was ik hier gebleven tot zonsondergang, maar ik had aan Joris en Goedele gezegd niet meer dan een uur onderweg te zijn dus keerde ik na een halfuurtje op de top terug naar het meer. Tijdens de afdaling blonk het Ibon de Acherito in de avondzon, de Spaanse sierras op de achtergrond.

Eenmaal terug aan het meer at ik een stukje chocolade en liep dan door naar de zuidkant van het meer voor de avondzon boven de Castillo de Acher en daarachter de Bisaurin.

Ik kreeg er niet genoeg van vanavond.

Ik hou van de Pyreneeën.

19/07/2007 : Dag 15 : Ibon de Acherito – Refuge d'Arlet

Vertrek : 7u30

Aankomst : 14u15

Wandeltijd : 4u20

Afstand : 15km

Klimmen : 900m

Dalen : 775m

Toen we om 6u30 opstonden kwamen grijze wolken overgewaaid vanuit het zuiden. Een uurtje later kwam de zon een twijfelend door toen we de rugzak aanbonden en langs het

meer liepen om het pad terug op te gaan pikken. We kregen een hele mooie route geserveerd, hoog op de noordelijke hellingen van het groene Valle de Hecho, met naar het zuiden en het oosten een eindeloos panorama op de Spaanse sierras, waar toppen als Castillo de Acher en de Bisaurin uiteraard heel beeldbepalend waren.

De afslag naar Col de Pau is een beetje onduidelijk ; Bij een wegwijzertje “Ibon de Acherito” moet je links een vaag spoor op dat al snel overgaat in een duidelijk pad. Al snel bogen we af in noordelijke richting door de vallei van de Rio de las Foyas. Het was erg relaxed wandelen op deze makkelijke en quasi vlakke route, terwijl het zachte licht van de ochtendzon het groene landschap omzoomd met de bleke kalksteentoppen helemaal tot zijn recht liet komen. Het was genieten. De Pic Lariste stond als een bakken aan het eind van het dal. Een stukje verder staken we een Spaanse solo-trekker voorbij alvorens in oostelijke richting af te buigen richting Col de Pau.

Het was een mooie, rustige en open klim in drie trapjes. Daartussen twee grote groene vlaktes die we min of meer aan de noordzijde doorkruisten. Nu en dan liepen we in een boogjes om de koeien met kalf niet te verontrusten. Eenmaal boven kregen we het schouwspel waarop ik een beetje had gerekend : de wolkendeken van gisteravond lag nog steeds over Frankrijk. Achter een kleine rotswand zaten we beschut van de strakke wind uit Spanje die op de col huishield en aten we een hapje.

Het was ook hier dat Joris voor het eerst kloeg over een stekende pijn achteraan z'n rechterknie, allicht iets in de pees. Op dat moment nog niet zo dramatisch, maar dat veranderde toen we daarna nog even doorklommen om de Pic de Burcq te ronden langs het noorden. Eenmaal de rug over volgde een zeer makkelijke maar wel ronduit prachtige hoge route net ten noorden van de grenskam. Groene vlakten met cabanes en vee lagen onder ons langs de helling, daarachter die prachtige witte wolkendeken. Dit waren echt de pastorale Pyreneeën en het pad liet toe om er langdurig naar de kijken zonder meteen over losliggende stenen te struikelen. Op de col de la Cuarde kregen we nog een laatste doorkijk op de toppen in Spanje. Na een klein uurtje bereikten we Col Saoubathou.

Daar werd stilaan duidelijk dat de blessure van Joris niet zomaar een blessure was. Zeker bij vertrek na een pauze raakte hij nauwelijks nog vooruit van de pijn. Tendinitis?

Met veel twijfels tot de Refuge d'Arlet gesukkeld en het daar maar bekeken gehouden voor vandaag. Dat betekende een achterstand van een halve dag op het schema om vlotjes tegen de 31^e in Gavarnie te geraken maar dat was nu niet zo belangrijk.

Allerlei mogelijke scenario's spookten door mijn hoofd.

Feit was dat het in deze situatie onmogelijk was om de geplande route verder te lopen. En voor mij was ergens een stuk overslaan

eigelijk evenmin een optie.

Morgenvroeg beslissen over het vervolg.

Joris naar Cauterets en daar in z'n eentje drie dagen zitten nietsdoen, terwijl ik en Goedele vervolgen via de geplande route? Lijkt weinig intressant voor Joris...

Goedele&Joris in drie dagen op het dooie gemakske tot Gabas en vandaar liftend naar Cauterets terwijl ik via de normale route doorga?

Joris&Goedele via de GR10?

Veel vragen, weinig antwoorden.

Wachten tot morgen.

De hele middag in de zon gezeten, de kayak die aan het meer lag het water ingesleept en met mijn sleffers als roeispanen een rondje op het meer gemaakt, tot een half boze, half lachende gardienne mij eruit kwam halen.

De Pic d'Aillary en het uitzicht op de meanderende Rio Aragon met daarachter de Bisaurin lonkten maar ik wilde dit hapje voor vanavond houden.

Intussen is het avond en zit ik in de mist te schrijven met nog geen tien meter zicht.

Dom, dom, dom.

Reden te meer om later nog eens terug te komen.

20/07/2007 : Dag 16 : Refuge d'Arlet – Ibon del Escalar

Vertrek : 9u30

Aankomst : 18u00

Wandeltijd : 6u10

Afstand : 20km

Klimmen : 1080m

Dalen : 1010m

Amai.

Lange tijd leek het een beetje een kleurloze dag te worden maar de Pyreneeën hadden alweer een serieuze verrassing in petto.

Om 6u30 regende het nog steeds dus draaiden we ons nog eens om tot het droog werd. Dat was zo rond 7u45, het zicht bedroeg nog geen twintig meter. De goesting om te vertrekken is dan altijd wat kleiner en het was al 9u30 toen we finaal de tent tegen de vlakte legden en vetrokken.

Een klimmetje van niets om de col na de refuge te bereiken. Daarna een zeer goed uitgetreden pad om de col de Lapachouaou te bereiken. Vanop foto's wist ik dat dit ook een zeer mooie, rustieke en pastorale tocht was, maar daar was door de dichte mist nu helaas niets van te zien. Met Joris z'n knie ging het gelukkig wat beter dan gistermiddag en we schoten vrij goed op.

Eenmaal iets voorbij de col begon de afdaling door de mist naar het Pla d'Espélunguère. We hoorden de honden aan de Cabane Grosse al van ver blaffen en vroegen aan twee tegenliggers of ze gevaarlijk waren. De schrik zat er nog in na eergisteren. Ze stelden ons gerust en we wandelden op veilige afstand langs de blaffende wakers die mooi aan de hut bleven staan. Het tweede deel van de afdaling verliep over een kronkelende grindweg door het bos. De toppen van de bomen waren onzichtbaar in de mist. Het had ook wel iets, zo in volmaakte stilte door het grijs tussen deze woudreuzen.

Rond de 1450m zakten we finaal onder de wolkenbasis en werd de groene vlakte zichtbaar. Na een pauze staken we de beek over via een brugje om daarna terug te beginnen klimmen. Vanwege Joris z'n knie en de lage wolkenbasis had het niet veel zin om de route langs Lac d'Estaens te nemen, dus bleven we langs de Franse kant van de grens om zo door te steken naar de parking van Sansanet en vandaar richting Col du Somport te lopen. Het was een makkelijke route, grotendeels door het bos, maar zonder al te veel uitzicht en met het ronkende motorgeluid van de auto's op de N134 op de achtergrond.

Eenmaal aan de parking werden we staande gehouden door twee mensen die een enquête hielden over wandelen in het Vallée d'Aspe. Hoewel het al redelijk laat was trokken we toch een halfuurtje uit voor hen. Eén van de vragen was ondermeer "Hoeveel tochten doe je zo per jaar?", waarop ik gewoon antwoordde "Un.". Naar de duur van die tocht werd gelukkig niet gevraagd. Ik kreeg nog een sticker met reclame van het Vallée d'Aspe die ik weggaf aan het eerste kind dat ik tegenkwam.

Toen onze "verplichtingen" erop zaten begonnen we langs de grote weg te stoempen richting Col du Somport. We wouden in de volgende haarspeld overschakelen op de Jacobsroute die hier de grens oversteekt maar vonden niet meteen een pad en liepen dan maar gewoon door over de weg. Toen een paar honderd meter verder rechts onder de weg plots toch de Jacobsroute verscheen bleven we maar gewoon over het asfalt doorstoempen tot de col. Veel verkeer was er toch niet.

Het liep al naar vieren toen we bij de douanepost eindelijk de grens bereikten. We sloegen er wat eten in in het plaatselijke winkeltje en gingen daarna in het restaurant zitten waar Goedele een broodje kaas at en ik een Joris elk een bord friet. Er zaten behoorlijk wat Santiagogangers, makkelijk herkenbaar aan de Jacobsschelp op hun rugzak. Het verraste me wat hoe populair deze pelgrimsroute blijkbaar was. Na een goed halfuurtje sleepten we ons

terug de mist en de kou in voor het slotsluk van de etappe : eerst een halfuur op het asfalt naar het foeilelijke skioord Astun, om daar achter de gebouwen een klein padje op te pikken en naar Ibon del Escalar te klimmen. Het was nu doorbijten na een lange dagetappe. Uitzicht was er door de mist nog steeds totaal niet. Bij een luchttemperatuur van zes graden bereikten we rond zes uur het meer. Het was koud, winderig, de mist schoot voorbij. Het meer zat vol rondobberend mos en wat verder dreef een dode vis.

Niet meteen de aangenaamste berg-sensaties.

Het was rond kwart voor negen toen Joris riep dat het zicht verbeterde en ik meteen uit mijn slaapzak kroop. In mijn boxershort de tent uitgesprint, ook al was het maar een graad of vier.

Het was plots windstil geworden en tussen de mistflarden werden de bergtoppen langzaam zichtbaar.

Wat foto's van het bivak genomen.

Een kwartiertje later rustig wat heuveltjes achter ons bivak opgewandeld. Wandelen veranderde in lopen, lopen veranderde in rennen toen ik zag dat de heuveltjes voor mij als piepkleine eilandjes net boven een eindeloze witte wolkendeken uittorenden.

Ik liep doodgewoon óp de wolken.

Als een klein kind dat na een vakantie naar z'n wachtende moeder rent, rende ik naar de bergtoppen die in de verte badend in een vuurrood avondlicht boven de wolkendeken uittorenden.

Een ren als geen ander.

De hele grijze dag meteen vergeten.

Zintuigen op scherp.

Wekker om 5u30.

Morgenvroeg bij zonsopkomst wil ik opnieuw op de wolken rennen op weg naar Pic de Moines.

21/07/2007 : Dag 17 : Ibon del Escalar – Refuge de Pombie

Vertrek : 7u30

Aankomst : 16u15

Wandeltijd : 5u45

Afstand : 21km

Klimmen : 1250m

Dalen : 1290m

Extra bergtoppen : Pic des Moines (2369m)

5u30 : Regen en doorslapen.

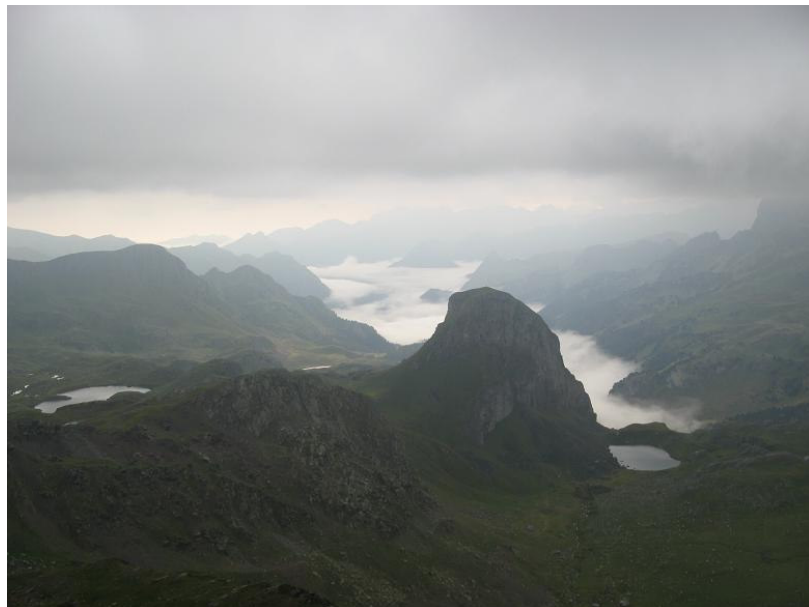
6u30 : Droog, grijze hemel, 8°C, strak windje, tent alweer drooggewaaid.

Een uur later was ik op weg naar de col. Joris&Goedele deden het rustig, we hadden afgesproken op Col des Moines maar ik zou intussen nog wel de Pic des Moines (2369m) gaan meepikken.

De mooie zonsopkomst zat er door het weer dus allang niet meer in maar toch had ik een onstilbare honger om naar de top te gaan. In een lichte hagelbui klom ik eerst naar col, waar ik de rugzak achterliet aan een paar infoplakeetjes in verband met het Franse Nationale park. De Pic du Midi d'Ossau zat mysterieus gehuld in de wolken, met een spookachtig rood licht van de ochtendzou die wat verder zichtbaar wel aan het schijnen was. De top van de Pic Peyreget was nu en dan net zichtbaar en ik dacht bij mezelf : “verdomme, en die Ossau is dus nog een 400m hoger”.

De Ossau is een monster.

Toen ik via een makkelijk paadje naar boven klom begon zich langzaam het uitzicht te openen. Eerst enkel een mooie terugblik op het Ibon de Escalar, waar we gebivakkeerd hadden, daarna ook op het Vallée d'Aspe en naar het zuiden. De laatste 50m klimmen liepen over enkele makkelijke rotspartijen waar ik nu en dan mijn handen gebruikte ter ondersteuning. Klauteren was het zeker niet. Na

een goed kwartier bereikte ik dan de top.

Bij mooi weer moet dit een zeer mooi uitzichtstopje zijn.

Nu zag ik tussen de wolken door de groene vlaktes en de vele meren in het oosten en noordoosten, met op de achtergrond de grauwe, granieten basis van de Ossau en de Peyreget. In het zuidoosten sprong de Pico Anayet nogal in het oog. Maar het beeld dat mij van deze top vooral bijbleef, was dat ik midden tussen 2 “verdiepingen” wolken stond : de dalen waren opgevuld met een dikke laag mist, boven mij raasde een grijze wolkendeken voorbij. De lucht was regenzwanger dus begon ik na een minuutje of vijf alweer aan de afdaling.

Joris en Goedele waren net bovengekomen op de col en na een korte drinkpauze begonnen we aan de afdaling. We waren nauwelijks vertrokken toen uit de tegengestelde richting een groepje wandelaars aankwam. Al snel bleek dat ook zij de oversteek deden – van oost naar west dan wel. Er was een bij meisje van een jaar of 17, dat met enkele familieleden die de veertig al allemaal voorbij waren meestapte. Ze droeg een even grote rugzak als de rest en ik kon niet zeggen dat ik niet zonder bewondering was. De hoge Pyreneeën hadden ze er al opzitten. Voor mij was het maken oversteek op de moment nog steeds iets ultiems, iets onbereikbaar, iets waar ik eigenlijk nog niet aan durfde en wilde denken. De meer dan 200 3000-ers van de Pyreneeën lagen nog allemaal vóór mij.

De lus Lac Bersau – Lac Gentau – Lacs d’Ayous was meer dan de moeite waard. Grote groene vlaktes met riviernetwerken doorweven, meren en meertjes links en rechts, de mooie Pic Casteret en natuurlijk in het oosten die machtige Pic du Midi d’Ossau zorgden voor een bijzonder kader. Op de flanken van de Pic Casteret lag op enkele tientallen meters van het pad een vers koeienkarkas waar tientallen gieren zich op uitleefden, terwijl ze een soort krassend geluid produceerden dat door merg en been ging. Eenmaal aan de Refuge d’Ayous hielden we op het terras een lange pauze terwijl de wolken meer en meer druppels begon te lossen. Van het beroemde uitzicht over het Lac Gentau en de Pic du Midi d’Ossau was niet zo heel veel te zien. Een Belgische vader met zijn dochter van 15 kwamen ook net voorbij. Ze waren op tocht met een ezel als lastdier. Vannacht was hij nog ontsnapt toen ze op één van de groene vlaktes hun tent hadden opgezet en het had vanochtend een (bang) uurtje gekost om ‘m terug te vinden.

Het was niet het eerste en ook niet het laatste stel wandelaars die we hier in de buurt van het groene Vallée d’Aspe met een ezel zagen wandelen.

Toen we rond half elf begonnen aan de afdaling naar de vallei begon het al snel te onweren. De wolkenbasis ging rap omlaag en eenmaal in het bos was het hek helemaal van de dam. Hevige regen en wat hagel waren ons deel terwijl we snel naar beneden liepen. Het was verbazend om zien hoeveel dagjesmensen (het was zaterdag) tegen beter weten in toch naar boven bleven stappen, richting refuge. Eenmaal beneden was het ergste voorbij maar gezien het wel erg twijfelachtige weer besloten we om niet via de ruige Col de Peyreget naar de Refuge de Pombie te wandelen maar wel via de makkelijke en geleidelijke klim over de Col de Suzon. We liepen dus eerst door naar Bioux-Artigues, waar we onder het piepkleine afdakje van een toeristen-informatiebord beschutting zochten voor de regen terwijl we wat aten en ons afval verzamelden om in één van de grote afvalcontainers achter te laten. Er stond ook een “bio-toilet” naast de parking, waarbij geen water of reinigingsproducten werden gebruikt. Het kwam erop neer dat je kakte op een soort lopende band. Door na gebruik een paar keer op een pedaal te trappen schoof die door naar achter, waarbij de drol

door een soort van mes van de band werd geschraapt en in een gat viel dat wat verder in de grond moest zitten. Het moet gezegd, het was een ingenieus systeem en quasi reukloos.

Enfin, eens plastic- en organisch afval achtergelaten waren begonnen we rond 13u15 aan de 700m klimmen naar Col de Suzon. Ik liet Joris en Goedele enkele minuutjes vroeger vertrekken. Als ik ze na een halfuurtje inhaalde pauzeerden we samen even, liet ik ze weer wat vroeger vertrekken, en zo ging het door tot boven. Het was een makkelijke manier om het probleem van het tempoverschil dat we toch hadden op te lossen. Het was iets voorbij drieën wanneer we de col bereikten. Onderweg hadden we niets gezien door de mist maar nu scheurde het wolkendek toch wat open en kregen we de Pic du Midi d'Ossau, de oostflank nu, in al haar glorie te zien. In het westen lonkte het met sneeuwvlekken bezaaide Balaitousmassief. Via de eerste blokkenvelden van de tocht ging het daarna naar de Refuge de Pombie. Steeds meer ingrediënten

van het hooggebergte. Het hooggebergte, dat we morgen echt helemaal betreden. We genoten aan de refuge nog even van de zon voor het rond 17u weer helemaal dichttrok en al snel bitterkoud werd. Om 20u30 lagen we al vredig te slapen in ons tentje, aan de oever van het meer.

22/07/2007 : Dag 18 : Refuge de Pombie – Lac d'Arriel

Vertrek : 7u45

Aankomst : 16u00

Wandeltijd : 4u55

Afstand : 15km

Klimmen : 1300m

Dalen : 1070m

Ik denk dat Ivo ooit ergens schreef : “Ik hou van tochten in lijn omdat je dan veel beter de veranderingen in het landschap ervaart”.

Wel, Ivo heeft volkomen gelijk.

Vandaag van de voet van de ene gigant, de Ossau, naar de andere, de Balaitous. Op enkele uren tijd de wereld van het hooggebergte binnengewandeld.

We stonden op rond 6u30, en vertrokken dik een uur later na toch wat mooie kleuren te hebben mogen bewonderen bij zonsopkomst later onder een grijze hemel voor de afdaling tot onderin het dal. Godzijdank was er nu geen mist meer. Ik liet Joris en Goedele weer enkele minuutjes uitlopen, in de loop van de afdaling zou ik ze wel weer inhalen. Al snel werd ik zelf ingehaald door Mike, een Brit van rond de 50 die ook de hele oversteek deed en daarvoor de Engelstalige gids van Ton Joosten gebruikte.

Leuk om vast te stellen dat Ton ook buiten de Benelux een echte referentie wordt op Pyreneeënvak. Helaas stelde ik weeral vast dat ook deze oversteker niets anders deed dan de route uit het boekje. Z'n daaltempo lag een heel stuk hoger dan het mijne dus liet ik 'm maar weer gaan.

Het was een tocht van zo'n anderhalf uur tot de Caillou de Sosques. Eerst door een open dal met recht vooruit een zicht in het Vallée d'Arrious, waardoor straks weer omhoog moest worden geklommen, na een houten brugje over de beek te zijn overgestoken door een mooi loofbos tot in het dal.

Beneden wachte ik een kwartier op Goedele&Joris, die ik in de afdaling had voorbijgestoken. We pauzeerden een halfuurtje en Joris nam z'n tent ook terug over, die ik vanwege z'n knieproblemen de laatste drie dagen ook had gedragen. Ik werd hier een beetje overdonderd door de aanblik van de hoge bergtoppen aan de oostflank van de vallei. Dit zag er toch heel andere koek uit dan de voorbije dagen. Grote puinhellingen en sneeuwvlekken hoog op de flanken van de bergen bepaalden nu het uitzicht. Ik gaf Goedele&Joris opnieuw een dik kwartier voorsprong alvorens zelf te vertrekken, ik had dan al een uur stilgezeten. Eigenlijk een beetje veel zo vroeg op de dag, maar kom.

Bij het begin van de klim hoorde ik enkele Franse twintigers met dagrugzak tegen elkaar bezig dat ze me wel eens een lesje zouden leren bergop. Maar ze hadden geen geluk. Ik had een begenadigde dag. Slechts zelden tijdens de hele oversteek klom ik zo goed als op de flanken van de Col d'Arrious. Terwijl ik met nauwelijks versnelde ademhaling tegen bijna 600m/h omhoogging, hoorde ik de ene na de andere achter mij zwaar hijgend de rol lossen. Na een minuutje of twintig, toen ik het bos uitklom, moest de laatste volhouder finaal afhaken. Grijnzend keek ik achterom terwijl hij neerplofte op een boomstronk. Met welk een gevoel ging ik hier niet omhoog! Links en rechts rezen Pyreneeëneuzen op, voor me lag het kaarsrechte dal met in de verte de Col d'Arrious, voorlopig nog verborgen achter een faux col. Ik raapte de dagjesmensen (het was zondag) één na één op vloog naar boven. Ik was in trance. Op 1900m, bij de nieuwe betonnen Cabane d'Arrious, stopte ik even om wat te eten en te wachten op Joris&Goedele, die ik intussen alweer voorbij was. De terugblik op de Pic du Midi d'Ossau was wondermooi. Ik hield van deze klim.

Na een lange pauze vertrokken we weer voor de laatste 350m klimmen naar de col. Ik bleef nu samen met Joris&Goedele. De vallei boog nu een beetje af naar links en de col werd zichtbaar. Zo'n 100m onder de col staken we nog een mooie groene vlakte langs de beek over (zeer geschikt voor bivak) alvorens de laatste zigzag over het puin naar boven te bestormen. Rond 13u stonden we finaal op de col. We liepen nog even door tot het dramatische kader van het Lac d'Arrious waar we opnieuw wat aten. Een strakke wind stuwde hoge golven met schuimkoppen over het water, aan de linkerkant van het meer hield een indrukwekkende graat de wacht. Het deze graat die we nu langs de noordoostzijde langs moesten via de beroemde en beruchte passage d'Orteig, een smalle richel met kabelzekering boven een diepe afgrond. De eerste passage van de oversteek die ik in rood had gemarkeerd.

Het werd een meevaller. Voor iemand zonder al te veel hoogtevrees is de Passage d'Orteig eigenlijk gewoon een makkie. Smaller dan een halve meter à een meter werd de richel nooit. Mogelijks is het wat lastiger in de tegengestelde richting, wanneer de gevaarlijkste passage bergaf moet worden genomen. Daarna over grote rotsplaten maar meteen doorgezet tot de Refuge d'Arrémoulit. De laatste meters een evenwichtsoefeningetje gedaan op de zeer smalle stuw van het meer, terwijl de wind me nu eens in het meer, dan weer in de leegte links wilde duwen. Het deed me denken aan over een bank lopen in de turnles vroeger, maar dan veel echter. Ik weet eigenlijk niet waarom ik het risico nam, evengoed had ik 10m kunnen dalen om via het pad te gaan. Ik had er gewoon zin in.

Op het terras van de refuge aten we een pannenkoek met een fantastisch uitzicht op het meer, de Lurien (2826m) in het noordwesten, de Pic d'Arriel (2824m) in het zuiden en de

allesoverheersende Palas (2974m) in het oosten. We zaten nu echt in de bergen. De ijzige wind zorgde ervoor dat we al snel na het beëindigen van onze pannenkoek-smulpartij terug vertrokken voor de laatste klim van de dag, naar de Col d'Arrémoulit. Ze kondigde zich aan als niet al te steil, maar wel behoorlijk ruig. Die indruk klopte want niet veel later waren we aan het sukkelan in een groot blokkenveld. Verrassend genoeg doken hier en daar midden in deze woesternij nog piepkleine meertjes op waar een bivak misschien wel aan mogelijk is. De terugblik was er één om stil van te worden.

Op de top van de col werden we overdonderd door het uitzicht op de indrukwekkende westflank van de Balaitous (3144m), de meest westelijke 3000-er van de Pyreneeën, met bijna een kilometer lager het Lac d'Arriel. Veel van de gletsjer op de Balaitous die op de kaart stond schoot er niet meer over. Op de col werden we ook overdonderd door een hele harde en ijskoude wind, die ons bij momenten bijna onderuit haalde. We zochten al snel de lufte op door te beginnen afdalen. Struikelend omdat ik teveel naar de Balaitous zat te kijken en te weinig naar het pad ging het naar de oever van het meer. Toen we een mooi groen stukje tegenkwamen aan de zuidwestelijke oever besloten we meteen dat we voor vandaag wel genoeg hadden gestapt. Als bivaklocatie kon deze wel tellen, aan het kristalheldere water van het Lac d'Arriel, en onder de indrukwekkende flanken van de Balaitous en de Palas.

Jammer dat het door wind&koude zo ongenietbaar was buiten.

De hemel trok 's avonds terug helemaal dicht, de bergtoppen verdwenen in de wolken, nu en dan viel wat zachte regen.

En zo lagen we nog lang voor het vallen van de duisternis in onze tent te slapen.

23/07/2007 : Dag 19 : Lac d'Arriel – Refuge Wallon

Vertrek : 9u30

Aankomst : 18u10

Wandeltijd : 6u50

Afstand : 17km

Klimmen : 800m

Dalen : 1200m

Toen de wekker ging rond 6u30 regende het pijpenstelen. Even een hele korte opklaring die wat mooie ochtendlijke kleuren boven de Balaitous deed ontplooiën. Maar na een paar minuten was het alweer gedaan en gingen de hemelsluizen weer helemaal openstaan. We sliepen dan maar wat door. Redelijk welkom overigens, want door de strakke wind had ik het eerste deel van de nacht heel slecht geslapen.

Het bleef maar regenen en waaien.

Stilaan een beetje uitgekeken op al dat grijs.

Waar bleven die lange periodes stabiel zomerweer die men mij had beloofd in de Pyreneeën? Om 8u30 begonnen we uiteindelijk maar met de ochtendrituelen. In de stromende regen pakten we de tent in en rond 9u30 waren we uiteindelijk op weg.

Het uur dat erop volgde was voor mij veruit het zwaarste van de oversteek tot dan toe. Van het bijzondere landschap met talloze meertjes en overal op onmogelijke plaatsen uitgestrooide dennenbomen, dat mij (afgaande op foto's) wat op de Aigues Tortes deed denken, had ik op dat moment bitter weinig aandacht.

Het regende, het waaide stormachtig hard en het was vijf graden.

Ik had het koud.

Bang om onderkoeld te raken Joris een paar keer aangemaand om verder te lopen en niet te stoppen om foto's te nemen.

De wind blies bij momenten zo hard dat het water uit de stroomversnellingen van de rivieren opgetild werd en ons nog eens extra nat maakte.

Afzien.

Doorbijten.

Me tijdens deze passage meer dan één keer de vraag zitten stellen "Wat zit ik hier verdomme eigenlijk uit te vreten en wat een pretentieuze idioot ben ik om te denken dat ik dat hele klotegebergte hier kan oversteeken"

De warmte van de Respomuso-hut kwam net op tijd.

Een heel pak eten binnengewerkt om mijn spijsverteringsstelsel op volle toeren te doen draaien en zo straks van die ontwikkelde warmte gebruik te maken. Een truc die ook werkt wanneer je 's nachts koud hebt in de slaapzak.

We informeerden naar de sneeuwsituatie op de Col de la Fache, en er lag (geheel zoals verwacht trouwens) nog een groot sneeuwveld aan de westzijde van de col, maar niet al té steil en met een goed spoor. We besloten dus maar om het er ondanks het pokkenweer op te wagen. De Grand Fache hadden we al lang uit ons hoofd gezet. De eerste 3000-er die geschrapd werd.

Na een zeer lange pauze (de goesting om in regen en kou in te duiken was niet enorm) sleepten we ons terug naar buiten rond 12u30. De hevigste regen leek nu gelukkig wel achter de rug en de wind blies onze kleren langzaamaan droog. Even voorbij de hut een zeer mooie bivakplek op een groene vlakte bij een heel kenmerkende boom.

Voorbij het Embalse Campoplano waren er nog veel meer bivakplekjes op een gigantische groene vlakte doorweven met tientallen aftakkingen van de rivier.

Hier de eerste grote oriëntatieblunder van de tocht gemaakt.

Zonder de kaart goed te bekijken en met het kompas onafgebroken in de broekzak begonnen we te klimmen op het meest linkse pad. De cols waren natuurlijk wel allemaal onzichtbaar aangezien de wolkenbasis maar een goeie 200m boven de bodem van het dal hing. Toen de klim rond 2250m begon uit te vlakken begon ik me vragen te stellen en toen even verder een col zichtbaar werd met de typische gele Franse wegwijzertjes wist ik het wel.

Dit was niet de Col de la Fache, maar de Col de Peyre-St-Martin.

Aangezien het in Frankrijk beter weer was, met een wolkenbasis eerder rond 2700-2800m, namen we deze misser met de glimlach en draaiden we maar meteen rechtsop om via de Col de Cambalès naar de Refuge Wallon door te steken. Een fantastische col. Steil klimmen over het puin naar een bres die ver in de hoogte tussen de voorbijschietende wolken zichtbaar

was. Links en rechts de indrukwekkende flanken van de Peyregnets de Cambalès (2822m) en de Pic de Cambalès (2968m). Naar achter was het uitzicht op de vallei en de Punta del Cristal (2889m) om van achterover te vallen. Of toch beter ook niet. Sneeuw lag er niet op deze flank van de col en we kwamen zonder problemen boven zo rond de klok van drieën.

We namen een pauze op deze schitterende col en begonnen daarna aan de afdaling. Er

moesten nu wel enkele vrij steile sneeuwvelden getraverseerd worden dus deden we het rustig en voorzichtig aan. Een schuiven kon hier wel eens nare gevolgen hebben. Daarna begon een zeer geleidelijke, schijnbaar eindeloze afdaling.

De Lacs de Cambalès werden één na één zichtbaar terwijl we langzaam vorderden naar het oosten. Regelmatig waren er vlakke stukken of zelfs korte klimmetjes waardoor de afdaling in hoogtemeters maar niet vooruit ging. De uren gingen voorbij en stilaan begon ik te verlangen naar het einde van de dagtocht. Moest ik alleen zijn geweest had ik allicht hier tussen de mooie meren al ergens de tent opgezet, maar Goedele&Joris wouden graag doorgaan om zo morgen een uurtje vroeger in Cauterets te zijn. Zeker op een groene vlakte op zo'n 2250m was het prachtig bivakkeren.

Maar we gingen dus door. Het laatste stuk van de afdaling ging gelukkig een stuk vlotter vooruit, en uiteindelijk bereikten we iets na zessen eindelijk de Refuge. De laatste twee uur van de dag was het bij mij niet meer van harte gegaan en ik had naar mijn eigen gevoel vanmiddag te weinig genoten van de tocht. De doorkijken op het Vallée d'Arratille en de tocht door Vallée de Cambalès waren nogthans meer dan de moeite geweest, een van de mooiere stukken van de tocht tot dan toe zelfs. Maar in tegenstelling tot gisteren liep het vandaag fysiek wat minder, en ik keek uit naar de hele relaxte dag van morgen.

Aan de hut wat gebabbeld met een Italiaan die de oversteek deed van oost naar west. Hij was een verwoed gletsjerwandelaar in de Alpen en had het ijs toch wat gemist in de Pyreneeën, zei hij. Maar daartegenover stond dat dit gebergte qua hoogtemeertjes zijn gelijke niet kent. Later op de avond klom ik nog een klein eindje in het Vallée d'Arratille alvorens de slaapzak op te zoeken nog voor het donker werd, want ja, het was nog altijd erg koud buiten.

24/07/2007 : Dag 20 : Refuge Wallon – Cauterets

Vertrek : 7u30

Aankomst : 12u10

Wandeltijd : 3u20

Afstand : 13km

Klimmen : 150m

Dalen : 1090m

Om 6u30, bij het ontwaken, toch alweer die egale, grijze lucht. Macht der gewoonte... Een uur later waren we desondanks al op weg naar beneden. Het was een korte dagtocht maar we wouden graag vroeg in Cauterets zijn om allerlei praktische zaken te regelen dus zetten we er maar stevig de pas in.

Het weer was aan het verbeteren, steeds minder grijs en steeds meer blauw, en even later liepen we in de eerste hartverwarmende zonnestralen. Mistflarden dreven langs de valleiflanken van het Vallée du Marcadau. Het was hier ronduit prachtig. Grote groene vlakten, steile bergwanden links en rechts en in de rug achterin het dal de 3000-ers die de wacht hielden. Liefde op het eerste gezicht, noemen ze zoiets zeker.

Aan Pont d'Espagne dan de wereld van de dagjesmensen betreden. De mooie watervallen stonden in schril contrast met het dikwijls foute publiek dat hier kwam voorbijgewandeld en –gewaggeld. We doken dus maar snel het Val du Jéret in.

Honderden dagjesmensen gekruist. Het feit dat velen een vriendelijke “bonjour” beantwoorden met een blik alsof ik net kwam afgedaald van Pluto maakte de zin om terug de “beschaving” te betreden al snel weer een stukske kleiner.

De dagjesmensen waren duidelijk weer in twee categorieën in te delen : Zij die met interesse, respect en soms jaloezie kijken naar je grote rugzak en vriendelijk begroeten, en zei die duidelijk liefst zo weinig mogelijk met ons te maken wilden hebben.

Onderaan het dal is de beleefdheid helemaal ver te zoeken als we de traagste en meest zwoegende medemensen kruisten.

Ik verwonderde me erover hoeveel Franse vrouwen wel niet op elkaar leken.

De overrompeling zorgde ervoor dat ik te weinig genoot van het natuurlijke spektakel van de watervallen in het dal, met flarden opstijgende waterdamp die het zonlicht refracteerden en voor prachtige “regenbogen” zorgden. Ik nam me voor morgen vroeg te vertrekken om hier nog eens in alle rust te passeren.

Na een uurtje stonden we aan La Railleire, met een gigantisch centrum voor reumapatiënten. Natuurlijke zwavelbronnen moeten de gewrichten weer wat smeren. Iets verderop langs de weg stond een eindeloze rij kraampjes die alle mogelijke broel verkochten. We liepen er niet langs want kozen ervoor om de GR10 verder te volgen, langs de mooie Cascade du Lutour. Het klimmetje bleek 150m te zijn ipv de 50 die ik verkeerdelijk op de kaart had afgelezen. Een korte kuitenbijter en boven ruilde ik na vijf dagen de lange broek weer voor een korte midden tussen de dagjesmensen. Na de klim volgende een mooi pad op hoogte met vanin het bos doorkijken op het Val du Jéret en La Railleire en uiteindelijk ook op Cauterets, dat in de diepte lag te blinken in de zon die nu echt uitbundig was gaan schijnen.

Iets na twaalf uur liepen we langs de verschillende thermen het kuuroord binnen. Terwijl Joris&Goedele naar de dokter gingen (ivm knie van Joris & hondenbeet van Goedele aan de Cabanes d’Ansabère) slenterde ik wat door het dorp. Ik kocht een krantje en zette mij ergens in een soort gallerij naast mijn rugzak in de schaduw te lezen. Het mondaine Cauterets keek mij meewarig, soms ronduit uitlachend, aan. Een vuile, ongeschoren en onfris ruikende jongeman naast een grote rugzak? Niet de normale bezoeker van een kuuroord als dit.

Toen mijn krant uit was ging ik naar het Office du tourisme om te vragen of er internet was. Dat was er, aan de overkant van de straat, in Bar/Restaurant Le Paris. Ik deed er goed anderhalf uur aan communicatie met het thuisfront. Onder meer een lijstje met spullen om

mee te brengen naar Gavarnie werd aan Nicolas opgestuurd. Toen ik klaar was met internetten ging ik naar de bakker om wat brood te gaan kopen (dat doet ne mens al eens in een bakker), en daarna ging ik terug naar Joris&Goedele om het einde van de siësta af te wachten. Rond 17u ging de Casino eindelijk open en propten we terug 5kg eten extra in de rugzak. Ik vond geen spaghetteria's en was zo veroordeeld tot 4 dagen spaghettofretti met tomatensaus uit tube. We ontmoetten er ook twee hele sympathieke Hollanders, een koppeltje van rond de 30 schat ik zo, die er net drie weken trekking in de Pyreneeën opzitten hadden. Na een babbeltje van vijf minuten namen we terug afscheid.

Daarna trokken we uiteindelijk naar de noordrand van het dorp op zoek naar een camping. De eerste was volzet, de tweede niet en daar liepen we dus binnen. Camping "Le Prairie" was iets heel bijzonders. Drie stroken gras van 100m lang en 3 meter breed, twee voor caravans en eentje, de hoogste, voor tenten. Op die 300m² voor tenten stonden er minstens 40 opgesteld, spanlijnen allemaal kriskras door elkaar, tentdeuren dikwijls ontoegankelijk omdat er zo weinig plaats was. We vonden toch nog een miniscuul gaatje waar onze tent tussenkon en al snel bleek dat we perfect naast de Hollanders van daarnet stonden! We hadden dus nog een gezellige babbel van een uurtje, alvorens terug het dorp in te trekken op zoek naar pizza.

Toen we rond half tien terug naast de tent zaten kwam op het pad langs de camping een heel oude man voorbijgeslenterd. Hij begon spontaan een babbeltje met me, en besloot met "Vous avez bien compris la vie. Il faut faire des choses fou quand vous êtes jeune. Pour moi, c'est déjà trop tard. Quand vous êtes jeune, il doit profiter. Parce-que c'est fini assez vite"